

Gambija - dežela nasmejanih in prijaznih ljudi

Dijak David Rozman iz 4.e se je odločil za prostovoljno misijo v najmanjšo in eno izmed najslabše razvitih držav, Gambijo. Povedal nam je, da je Gambija dežela nasmejanih, moralno bogatih, prijaznih, vernih, spoštljivih in skrbnih ljudi ter da je razlog nerazvitosti države predvsem zaradi vrednot, ki so se ohranile, medtem ko jih v zahodnem svetu pozablamo. Zanj je bil obisk te države in njenih prebivalcev drugačen in nepozaben.

1. Kako si se vključil v Društvo Za Otroke Sveta in program Botrstvo?

Za odhod v Afriko me je spodbudila mama, ki je tam že bila. V Afriko je odšla preko Društva Za Otroke Sveta in Potuj kot prostovoljec. Organizacijo je opazila na spletu, ko je iskala možnosti za botrstvo. Tako je najprej postala botra deklici Adami nato pa še Abdouliu iz Gambije. Udeležil sem se spoznavnega sestanka, kjer so nam predstavili potovanje. Ko sem se vračal s srečanja, ki je bilo v Ljubljani, sem bil že trdno odločen, da želim potovati še letos. Prepričalo me je dejstvo, da lahko združim potovanje s humanitarnim delom. Pika na i pa je bilo dejstvo, da bom lahko spoznal Adamo in Abdoulija.

2. Opiši občutke, ko si prispel v popolnoma novo deželo.

27. oktobra sem s potovalko, polno šolskih potrebščin, potoval proti Zahodni Afriki. Ko sem ponoči prestopil prag letališča, sem takoj začutil Afriko. Tam nas je toplo pričakal Gambijec Buba, ki je bil naš turistični vodič. Odpeljal nas je do mesta Senegambije, kjer smo bivali do konca potovanja. Bil sem presenečen, kajti to je bila prava vila, ki pa je bila tudi 24 ur na dan varovana. Spraševal sem se, ali sem sploh v Afriki. Bilo je res lepo.

3. Kaj te je najbolj presunilo in navdušilo?

Najlepši preživeti dnevi so bili v šoli. Prvi sprejem otrok in lokalnih učiteljev je bil izredno čustven. Otroci so nas pričakali. Naenkrat sem imel okrog sebe ogromno otrok in vsi so se me želeli dotakniti in biti v mojem naročju. Otroci in učiteljice so nam pripravili cel nastop. Zapeli so nam veliko pesmic, nekaj tudi slovenskih.

4. Opiši nam aktivnosti, s katerimi ste spodbudili igrivost otrok?

Dobil sem razred otrok starih med deset in dvanajst let. Razlika v letih se je poznala tudi v njihovem znanju. V skromnem in temnem prostoru ter dveh tednih, ki smo jih imeli, sem se trudil, da bi jih čim več naučil. Veliko smo se tudi igrali, risali ter se učili preko pesmic. Dvakrat sem jih peljal na izlet, enkrat v naravni rezervat Abuko. Tam so otroci imeli predavanje o različnih vrstah ptic, o opicah in drugih živalih. Drugi izlet pa je vključeval najem stadiona, kjer smo imeli športni dan. Otroci so tekmovali v teku, organizirali pa so tudi nogometne tekme.

5. Te je kaj tudi pretreslo?

Zelo me je pretreslo dejstvo, v kakšnih razmerah otroci živijo in se učijo. V šoli, kjer sem delal, smo videli tudi podgano in miši. Žalostno je tudi dejstvo, da je izobrazba na res nizkem nivoju. Problem, ki sem ga videl, je zagotovo izobrazba učiteljev. Težko predajajo znanje otrokom, ker ga sami nimajo dovolj. Nekaj otrok, s katerimi sem delal, je res zelo sposobnih.

Velik problem je tudi lakota. Na srečo za njo v Gambiji ne umirajo, pa vendar jih večina je samo enkrat na dan.

6. Kaj ti je bilo všeč ?

Všeč mi je bilo čisto vse, lepote Gambije so me navdušile, domačini so me fascinirali kljub temu, da ti ljudje nimajo skoraj nič, so srečni in so pripravljeni tisto malo deliti z drugimi. Zdaj razumem, zakaj Gambijo imenujejo obala nasmejanih ljudi. Najbolj pa so me prevzeli »moji« otroci. Zaradi njih se je vredno truditi še naprej.

7. So bile morda prisotne tudi negativne izkušnje?

Negativnih izkušenj skorajda ni bilo. Edina stvar, ki me je močno prizadela, je bila, ko smo otrokom na vaseh delili barvice, zvezke..., ko sem videl to rivalstvo med njimi. Kaj so pripravljeni storiti, da pridejo vsaj do ene barvice. To me je zbodlo v srce. Prav tako odrasli, ko smo delili denar. Takrat se je najbolj videl ta obup, ta revščina.

8. Kako si se sporazumeval z domačini?

Z domačini sem komuniciral angleško. Angleški jezik je tudi uradni jezik v Gambiji. Poleg tega še imajo lokalne jezike.

9. Kako gledaš po teh obiskih na Afriko?

»Afrika v živo« me je zagotovo spremenila. Že ko sem sedel na letalu in se vračal iz Banjula proti Barceloni, sem vedel, da sem drugačen. Del mojega srca je ostal v Gambiji. Vrnil sem se bolj miren. Začel sem se zavedati, kaj je v življenju zares pomembno, drugače gledam na hrano, na vse ...

10. V čem se Slovenija razlikuje od Gambije?

Razlike med Slovenijo in Gambijo so tako velike, da se ju ne da primerjati. To je drugi svet. Ko sem še bil v Gambiji, sem veliko razmišljal o Sloveniji. Vse imamo. Vse je dostopno. Hrana, zdravstvo, šolstvo... Vendar v vsej tej naglici, ki jo od nas zahteva način življenja, pozabljamo na najpomembnejše. Vsakemu bi najraje rekel, naj se umiri, naj dela stvari, ki ga veselijo, naj si vzame čas za družino in ljudi, ki so mu pri srcu. In naj bo hvaležen za to kar ima!

13. Kako so potekali zadnji dnevi misije?

Zadnje dni bivanja sem spoznal fantka Elimana. Deček se je izredno navezal name in ves čas je želel biti v mojem naročju. Hitro sem izvedel njegovo zgodbo, ki me je pretresla. Triletni fantek živi z babico, oče mu je pred kratkim zaradi bolezni umrl, mama pa ga je pri nekaj mesecih zapustila. Babica je sicer zaposlena v vrtcu, ki je del šole, v kateri sva delala. Tako je Eliman bil sam doma, medtem ko je babica delala v šoli. Po pogovorih z mamo in očetom smo se odločili, da dečku postanemo botri. Ko sem babici to povedal, se je najprej z olajšanjem nasmehnila, nato pa začela jokati. Takrat sem se še bolj zavedal, kako nujno ta otrok potrebuje pomoč. Takoj naslednji dan sva z mamo v šoli uredila vse potrebno, plačala sva letno šolnino in naš Eliman je že začel obiskovati vrtec.

Najlepša hvala za tvoj čas in trud. Še naprej ti želimo obilo zadovoljstva, prizadevnosti in vznesenosti s tvojimi varovanci.

Danes se ljudje ne zavedamo, da nedaleč stran, lahko že za sosednjimi vrati, živijo družine in otroci, ki potrebujejo našo pomoč in podporo. Na svetu primanjkuje tako pogumnih in dobrosrčnih ljudi, ki so se pripravljene žrtvovati za druge. Svet bi bil lepši in boljši, če bi znali ceniti, kar nam je dano.

Ana Polanec, 2. d